

HIROŠIMSKI JUNAK

*ki je odrgel atomsko bombo na Hirošimo,
izgubil duševni mir in poskusil samomor,
nakar je bil pri zdravi pameti zaprt v za-
vod za duševno bolne veterane, od koder
je pred kratkim pobegnil neznano kam.*

Zastražen od svojega kesanja,
se oziram od sebe proti Hirošimi.
Podlaga moje sedanjosti
je smrt, ki sem jo obogatil
s stotisoči življenj.
Izgubil sem se med temi življenji
kot otrok v gozdu.
Strašijo me njihove podobe,
da zapiram oči in kličem:
Pomagajte!
A kdo mi naj pomaga?
Strahovi? Saj razen njih
ni nikogar tu, kjer sem jaz.
Lažete!
Jaz nisem izgubil pameti.
Pamet je izgubila samo sebe
in kliče: Na pomoč!
skozi moje grlo
in iz mojih ust.
Čakam, kdaj me bo slišal
pravi človek in rekel:
Povej, ali je res, da ljubiš lepoto?
In če je res, da jo ljubiš.
kako da še vedno živiš?
Lepota je bila izbrisana z zemlje,
ko je padla smrt na Hirošimo.

Zdaj je pod zemljo:
prijazni smehljaji na obrazih spečih otrok
so tam,
pridržani dih mater ob pogledu nanje
je tam,
zaprášeni čeveljčki,
ki jih noga nikoli ne bo prerasla,
pomladni dan v očeh
objetih ljubimcev,
zaspani vzdihljaji domačnosti
pri ognjišču noči,
cepetanje plesalk pred nastopom,
pisana gneča pričakujočih upanj v pristanišču.
prepovedani sad na ustnicah črnolask,
njihove slane prsi, okopane v pljuskajočem morju,
čajniki, poslikani z ljubeznijo sanjavih davnin,
upi, ki jim je manjkalo
do uresničitve le še dober hip,
roke, ki so zastale sredi giba,
jasnina v kozarcu pod cvetočo češnjo,
smeh ponočnjaka, ki ne najde domov.
darovi, namenjeni materam,
matere, pričakujoče darov.
pašniki, polni metuljev,
plavajočih v otroških očeh,
in
otroci — otroci —
in lepota,
vse je zdaj tam.
In ti, če ljubiš lepoto,
čemu si tu?

Tu sem zato, da kričim: Lažete!
Vsi, ki pravite, da nisem kriv,
lažete!
Iz sebe sem vrgel majorja Ethearlya
in prepustil sebe
le sebi samemu.
Izgnal sem iz sebe Ameriko
in zdaj sva sama: jaz in človek.

Hodim okoli njega
in ga prosim: Daj mi dobro besedo —
on pa jo skrije še globlje vase,
da si jaz ne bi potešil lakote
po miru.
Mir... Ali je res, da je bil kdaj doma
v človeškem srcu?
Mogoče, a to je bilo že davno —
davno,
ko ljudje še niso imeli
src na atomski pogon.
Jaz ga imam.
Ah, ko bi slišali, kaj je tam.
Podiranje sveta,
kriki obupancev,
sirene,
kri, kri —
In vse to je v mojem srcu.
V mojem razbitem,
utrujenem, jokajočem srcu.
Ljudje,
pridite vanj. Posedite po njem kot okoli ognjišča
in govorite kaj zelo preprostega.
Po čem so pomladne rože na trgu,
kdo ve, kje se pije najboljše pivo,
ali pa o ribah,
svetlih, lesketajočih se ribah
v zelenih potokih,
pa o dežju,
o dežju, ki zmoči seno,
ko je že posušeno
in diši
kakor spomin na mladost.
Mladost.
Boli me glava.
Zelo, zelo me boli.
Pustite me spati,
čarodeji iz Hirošime.
Pustite me spati,
otroci iz Hirošime.

Samo to noč bi rad spal,
lepo, brez sanj.
Brez vas, otroci.
Pustite me samega.
Odidite iz mojega srca
nazaj v zemljo.
Nočete?
Vedel sem, da ne boste hoteli.
Prav, pa ostanite.
Le prenaglas ne smete govoriti.
da se v meni ne bi zbudila zver.
Če se zbudi, vam lahko stori kaj hudega —
še enkrat.
bojim se, da še enkrat.
Kajti jaz sem še vedno, kar sem bil.
Če ne bi bil, ne bi jedel sam sebe
kos za kosom
z zobmi kesanja
in jezikom gorja.
Pazite se torej otroci, pazite.
Če pride ukaz.
ga morda spet izvršim. Morda.

POD MLEČNIM GOZDOM

Igra za glasove

Dylan Thomas

(Tišina)

PRVI GLAS (*zelo tiho*): Pričnimo z začetkom:

Pomlad je, noč brez meseca v majhnem mestu, brez zvezd in biblijsko črna, z okroglimi kamni tlakovane ulice so tihe, in pritajeni gozd zaljubljenecv in zajcev se ziblje neviden navzdol k trnjuljevo črnemu, lenemu, črnemu, vranječrnemu, ribiške čolne zibajočemu morju. Hiše so slepe ko krti (čeprav krti nocoj dobro vidijo v vohljajočih, žametnih globelih) ali slepe kakor kapitan Cat tam v zapletenem središču pri vodnjaku in pri mestni uri, pri žalujočih trgovinah, pri hiši javnega skrbstva v vdovski obleki. In zdaj spijo vsi ljudje uspananega in utišanega mesta.